

De música i d'homes

Helena Tornero

PATTI

"Happy Together", dels Turtles. Estiu. Tretze anys. Arribo a casa del col·legi. La mare és al menjador, asseguda al costat del telèfon. Crec que ha plorat. Li pregunto què li passa però no em respon. Em diu que vagi a fer els deures. Me'n vaig a la meva habitació. A sobre del meu escriptori hi ha un Atlas Mundial amb un llaç vermell, un aparell de ràdio casset nou i un sobre amb el meu nom. A dins de l'aparell de ràdio casset hi ha una cinta. A dins, el pare hi ha gravat una selecció de cançons. Premo el botó on posa "play", m'assec i obro el sobre. És una carta del pare. La primera cançó de la cinta és "Happy together". *(Patti agafa l'Atlas Mundial i l'obre. A dins hi ha un sobre amb una carta. Obre la carta i la torna desplegar amb cura. Veiem que és una carta ja molt rebregada. Finalment la plega, la desa dins el llibre, que acabarà posant també dins la capsa. Torna a agafar el diari. Llegeix.)* Estimat diari: Ja fa tres mesos que el pare va marxar. La mare i jo ens barallem cada dia. Avui m'ha dit que li agradaria tenir una filla com la Carla Ribes enlloc d'una filla com jo. Jo li he contestat que a mi també m'agradaria tenir una mare com la de la Carla Ribes enlloc d'una mare com ella. S'ha enfadat molt i m'ha donat una bufetada. M'he tancat a la meva habitació i m'he posat a plorar. No m'estranya que la mare prefereixi tenir a la Carla Ribes com a filla. TOTHOM prefereix tenir a la Carla Ribes com a filla. I com a alumna. I com a amiga. I com a novia. La Carla Ribes és tan perfecta que gairebé no sembla real. No pot ser-ho. Si algun dia m'assabentés que la Carla Ribes és un extraterrestre que s'alimenta de carn humana no m'estranyaria gens. El món és injust. Jo preferiria no treure bones notes però tenir uns pits com els de la Carla Ribes. Potser no cal que siguin tan grans, però que n'hi hagi per a omplir uns sostenidors. *(Somriu. Recorda el ritual i deixa el diari a terra. Agafa una diadema.)* Estiu, tretze anys, una setmana mes tard. Ball de fi de curs. Odio ser la única noia de tota la festa que encara va amb un vestidet color pastel com si tingués sis anys. Aconsegueixo amagar-me i passar bastant desapercebuda, però alguna ment cruel organitza un ball de l'escombra. M'hi obliguen a participar i de cop i volta ens trobem allà, abraçats l'un contra l'altre, ballant sense gosar mirar-nos la cara. Només sé que es diu Ricard. No m'hi havia fixat mai abans, però així, de prop, entenc perquè les noies diuen que és un dels més guapos de la classe. I jo allà, vestida de groc pastel, em demano perquè no puc tenir uns texans estrets i una brusa escotada com les altres noies. Merda. I precisament una cançó lenta. Intento concentrar-me en la música, però començo a sentir un pessigolleig estrany a la panxa fins aleshores completament desconegut. Quedaria molt bé dir allò de que tot al nostre voltant es va paralitzar i tot plegat, però en realitat els que ens vam quedar paralitzats vam ser ell i jo. A en Ricard comencen a suar-li les mans. Jo no sé què dir, i només se m'acudeix: "T'agrada el Bruce Springsteen?" Ell s'agafa a la resposta amb rapidesa: "Sí. Molt." I prou. Aquest és el final de la nostra conversa. La Carla Ribes m'encaixa l'escombra al fetge, m'arrenca el Ricard dels braços i tot recupera el seu ritme original mentre jo dono voltes i el meu cap dona voltes i el meu cor dona voltes i deixa de ser per sempre més el mateix cor. A partir d'aquí penso en ell nit i dia. Dibuixo cors de color vermell als marges dels meus quaderns. Escolto tot el que puc trobar de Bruce Springsteen. Tota jo sóc un clixé vivent d'adolescent enamorada. Mai no m'atreveixo a confessar-li els meus sentiments. Abans, morta. I sort que no ho faig, perquè un dia, per casualitat, sento una conversa entre ell i un altre company al vestuari dels nois. Primer repassen l'anatomia de totes les noies de la classe. De sobte, l'altre li demana: "Ricard, a tu t'agrada la Francesca?" És a dir, jo. Es fa un silenci i

jo em tapo el cor amb les mans perquè no me'l sentin, de tan fort com em batega. Finalment, en Ricard parla: "Quina Francesca? La que té un germà pirat? Però, què dius?" (*Pausa.*) I encara afegeix: "No, què dius, home? Però si és molt rara." Si encara recordeu la vostra adolescència, sabreu de què us estic parlant. Com si m'haguessin clavat un punyal al mig del cor. Encara pitjor. I és així, amb una sola frase, com passo de l'amor amb majúscules a l'odi més absolut. A partir d'aquest dia l'evito sempre que puc. (*Llença la diadema a la capsa i apaga una altra espelma. Agafa un diari i llegeix.*) Estimat diari: Avui han tornat a trucar i la mare ha tornat a agafar el telèfon. I ha fet el mateix que ja va fer ahir. Ha escoltat en silenci i després ha dit "No, no hi és." Després ha penjat i m'ha mirat als ulls com dient "i tu què estàs mirant?". Jo li he preguntat: "Qui era?" I ella m'ha contestat, seca: "Ningú." I després m'ha somrigut i ha seguit cosint. Jo he tornat la mirada al meu llibre. I totes dues hem fet veure que no havia passat res. Però jo sé que qui truca és el pare i que és per això que la mare no em vol dir qui és. A més a més, m'ha somrigut d'aquella manera. La mare només somriu així quan amaga alguna cosa. (*Sona el telèfon. Va corrents a contestar, però s'hi repensa i espera que soni el contestador. Sentim la veu d'un home.*)

Helena Tornero. *De música i d'homes*. Estrenada al Teatre Tantarantana de Barcelona el juny del 2009.

Traducido por Dimitris Psarràs